

orî-care i-ară fi sistema , fă-ce proverbă trebuie să pórte ună numără de ordine , ceea-ce pe d'ua parte va 'nlesni citațiunile și cercețările scriitorilor , pe d'alta va arăta pên' la ce sumă se urcă dicitările cunoscute de Români.

Apoi , cândă suntă culese de prin autori (ș'acesta e ună mijlocă din cele mai sicure d'a le puté strînge pe tóte) e uă regulă cerută de buna-credință d'a nu le reproduce greșitū , nici într'adinsū , nici din eróre de tiparū , nici subt cuvântū de 'ndreptare.

Une-orî , din alăturarea de idei cunoscute , resultă 'n proverbe alta nouă , la care póte că nu te asceptai. Alte-orî , suntă în versuri cu consunante , éru nu totū cu rime bogate. Eî bine , aceste 'nsușiri , comune tutorū felurilor de poesiă poporară , suntă totū atâtea momieli d'a le pface , ici adăugendū uă silabă , colo ștergendū alta și 'nlocuindū cuvintele de la sfîrșitū , ca dór s'orū potrivii mai frumosū.

Ast-felū aū făcutū culegetorii noștrii de pêne ađi , sacrificandū unui «capriciū esteticū» expresiunile cele mai prețioșe pentru filologia și pentru istoria limbei.

Urmarea ? Urmarea o scimū : munca le-a fostū atâtū de zadarnică și de vătămătoare , în câtū trebuie re'ncepută din noū , dérū de alții , negreșitū , de alții mai scrupuloși și mai puțin ingâmfați de propriile lorū nădrăvani.

Cătū despre cartea d-lui Hîntescu , găsescū în ea mulțime de greșeli d'acestea , care tre-